

Література Дебютна книжка житомирця здобула високу нагороду Житомирчанин Віталій Климчук став кращим літератором «Коронації слова - 2011»

Житомирчанин Віталій Климчук став дипломантом конкурсу «Коронація слова - 2011» за роман «Рутенія». Минулої п'ятниці в кльській «Книгарні Є», член оргкомітету конкурсу, куратор номінації «Романи» Юлія Джуастрянська, вручила йому диплом «Вибір видавців», а директор вінницького видавництва «Теза» Володимир Брискін представив перший (сипнальний) примірник дебютної книжки.

Роман «Рутенія» - це етнічне фентезі, в основу якого покладена слов'янська міфологія. Головна героїня, відьма Рутенія, яка втратила пам'ять, і по ходу дій з'ясує, що вона - одна з наймогутніших відьом. Її місія - боротьба проти Чорнобога і його прищипника Ахрумана...

— Я з дитинства мріяв стати письменником і тепер моя мрія здійснилася. На сьогодні у мене є чотири незавершених рукописи у стилі фентезі, - сказав Віталій Климчук.

За словами Віталія Климчука, секрет успіху кожної людини простий - потрібно робити тільки ту справу, що тобі подобається і приносить задоволення, а матеріальну винагороду за неї ви отримаєте обов'язково.

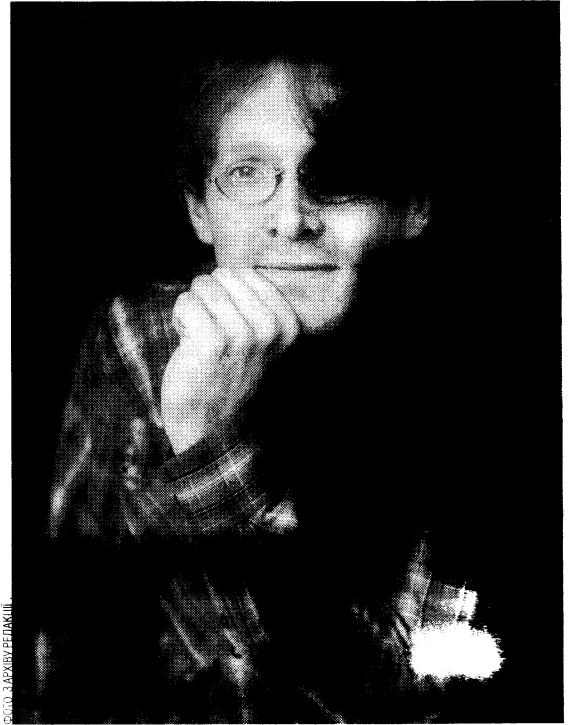
Дружина Віталія Климчука Вікторія Горбунова торік отримала аналогічну відзнаку на «Коронації слова» за роман «Мрія про маленьке життя». Вікторія почала писати художні твори

саме тому, що її «заразив» цим чоловік, оскільки щось постійно пише.

Наразі можна констатувати появу у Житомирі «письменницької родини». Ця пара письменників має абсолютно різні жанрові уподобання: Віталій - жахи та фентезі, Вікторія - мелодрама та сентиментальний роман. Та й для «писання» їм потрібні різні умови. Якщо Вікторія потребує тиші і творить здебільшого під потріскування дров та тепло, що йде від каміну, то Віталій пише за столом у себе в кабінеті і під музику, що обирає в залежності від змісту майбутнього тексту.

Софія Демчук

Віталій Климчук - кандидат психологічних наук, доцент, викладач Житомирського державного університету імені Івана Франка, актор плейбек театру, письменник.

Віталій Климчук з дитинства мріяв стати письменником

Віталій Климчук: Рутенія (уривок з книги)

Темний і мертво-тихий ліс обступав її з усіх боків. Нависав над головою, стелився під ногами стежкою, ледве видимою у місячному сяйві. Вона йшла, не маючи мети. Довге чорне волосся звивалося по спині, обіймало плечі, підіймалося й опускалося у ритмі ходи. Вона не знала, куди йде - просто йшла, і в її голові була лише одна думка. Думка, яка одночасно давала їй виснаженому тілу сили рухатися вперед, і забирала ці сили. Ця думка з кожним кроком ударяла молодом по душі: «ХТО Я?»

Вона спробувала вимовити це вголос, але від того усвідомлення власної самотності стало ще сильнішим, ще жорсткішим, ще страшнішим. На звук голосу озвалася згря птахів. Вони знялися у повітря, тріпочучи крильми і здіймаючи галас своїми криками. Ліс ніби ожив, але вже за мить знову стояла мертва тиша, від якої мороз пробігав шкірою. Їй хотілося зупинитися, знайти якусь нору, залізти у неї якомога глибше і не рухатися, не рухатися, не рухатися ніколи...

Передчуття чогось недоброго слимаком поповзло по спині, піднялося до серця і там оселилося як у себе вдома. «Зупинися, сховайся, не рухайся, тут тобі немає місця, це не твій світ, на тебе тут не чекають...» - говорив той моторошний слимак страху. «Ні, вперед, я не зупинюся!» - рішуче одповіла вона і пришвидшила ходу, - «Не зупинюся, поки є сили. Я мушу вийти з цього лісу, я мушу дізнатися, хто я і чому я тут».

Раптом вона зрозуміла - за нею стежать. Всім тілом відчула клейкий погляд. Страх із серця мурахами поповз у руки, ноги, голову. І вона побігла. Це був біг навипередки зі смертю, біг, винагородою за який мало бути життя. Вона бігла, і стукіт серця заповнював увесь навколишній простір. Голова розколювалася від болю, віття дерев хльостало по лиці.

Стежка раптом зникла, і бігти стало важче. Сили покидали її, а погляд не відпускав. Ще крок... Ще один...

Нога, замість того, щоб опертися об землю, опусти-

лася в нікуди. Вона втратила рівновагу і полетіла в якийсь провалля. Останнє, що побачила - схилена над нею велику темну тінь.

***

Світи скриплять. Час крутиться змієм, намагаючись перетворити коло у спіраль. Вогонь плавить годинник життя. Час горить. Старий час відходить, новий наступає. Весь гігантський механізм Усесвіту прийшов у рух, щоб закрутити нове коло часу, нове коло життя.

Час-змій крутиться, прагнучи піймати себе за хвіст.

Час-змій набирає оберті.

Снопи іскор розлітаються, обпалюючи богів, Чорних і Білих.

Час-змій сьогодні при владі. Він керує, він головний. Це він визначає долю світу, долю Всесвіту, долю богів і людей. Він може спинитися - і все замре. Затихне. Але він цього не зробить. Бо лиш свою долю він визначити не може. Його доля - це коло, що вічно прагне перерости у спіраль. Його доля

- крутити зараз вогняне коло, ловити власного хвоста і тим наближати Новий Час, Новий Рік.

Наближати власну смерть.

І власне народження.

Зіткнення. Народження і смерть. Любов і ненависть. Чорне і біле. Світло і темрява. Час ніжно торкається наших душ, і від його доторків все закипає, вкривається пожегою і опіками. Час ніжно душить себе, вбиває і змушує народжуватися. Знову і знову. Щодня і щоночі, щороку, щостоліття, щотисячоліття...

Час щомиті наближається ближче і ближче до свого хвоста. Час вже майже настиг. Роззявлена пащєка. Передчуття болю і судом. Раз...

Світ здригнувся. Темрява-світло вибухнули. Туман закрутився. Туман відчув біль. Світ розчахнувся навпіл, і поповзла невидима людському оку тріщина.

Городища Старого Бога затремтіли. Туман посірів. І рвонувся до капищ.